

Abstrakt

Tato dizertace se věnuje variacím suverenity v mezinárodním řádu s pomocí analýzy toho, jak je obecný model suverenity lokalizován v politické praxi dvou významných nezápadních mocností – Číny a Indie. V práci argumentuji, že jejich suverenita by měla být chápána jako likvidní, přestože jsou tyto státy často považovány za zastánce „konzervativní“, „absolutní“ či „vestfálské“ suverenity. Empirické jádro se zabývá čínským přístupem k Hongkongu a Tchajvanu a indickým přístupem k Bhútánu a Kašmíru.

Na základě teoretického pluralismu a eklekticismu vytvářím teoretický a analytický rámec, který objasňuje utváření suverenity Číny a Indie, ale který má také potenciál pro širší aplikaci. Tento rámec je nastaven k zachycení fluidnosti suverenity. Rámec je založen na debatě mezi C. Schmittem a H. Kelsenem a doplněn o perspektivu škálování (odvozena ze socioekonomické geografie) a temporální polohování (inspirována debatami v mezinárodních vztazích o významu času).

V práci předkládám tři hlavní argumenty. Zaprvé, ukazuji, že oba analyzované státy simultánně zastávají dva rozdílné módy suverenity. Zadruhé, dokládám, jak jednoduše suverenita může koexistovat s různými heteronomními logikami, prvky a praktikami. Zatřetí, argumentuji, že bychom měli opustit vnímání suverenity založené na *jednoznačné* distinkci mezi vnitřním a vnějším (inside/outside), jelikož, jak je ukázáno, suverenita často operuje bez jasně vymezené dělící linie mezi domácím a mezinárodním.